Cseresznyepiros nyár
CARINA BARTSCH
Dream válogatás

Nem létezik olyan lány, aki elfelejtené, milyen is volt az első szerelem… ezt senki sem tudja jobban, mint Emely. Ismét találkozik Elyas-szal hét év után, a jó megjelenésű, kedves, és világítóan türkizzöld szemű sráccal. Legjobb barátnőjének bátyja, aki már egyszer teljesen összezavarta az életét, és ezeket a sebeket még mindig mélyen magában hordozza. Emely teljes szívéből utálja őt. Sokkal inkább a rejtélyes, e-maileket író Lucára irányítja a figyelmét, aki az érzékeny és romantikus üzeneteivel megérinti a szívét. A két férfi különböző irányba tereli Emelyt, akinek el kell döntenie, melyik közülük, aki megmutatja neki az igazi énjét.

De vajon tényleg beleszerethet valaki egy ismeretlenbe, vagy jár egy második esély az első szerelmednek?

Dream válogatás

CARINA BARTSCH

1985-ben született a frank Erlangenben, és a szülővárosa közelében, egy kis faluban él. Csak a húszas évei elején, többféle munka után találta meg a hivatását: az írást. Első elbeszéléseivel több írói pályázaton is nyert. 2011-ben vállalkozott rá, hogy regénnyel debütáljon, a Cseresznyepiros nyárral, amellyel az egyik legsikeresebb német szerelmesregény-íróvá vált. A második kötet, a Türkizzöld tél is bestsellerré vált.

Dream válogatás

„Az első szerelmet soha, senki nem felejti el: ártatlan, elragadó, vonzó, de egyben félelmetes is. Most újraélheted ezt a pillanatot.”

Amazon

„Lehengerlő humor és magával ragadó karakterek. Nem szokványos könyv, minden kétséget kizáróan zseniális.”

Goodreads

„Tanúi lehetünk, hogyan formálódnak az érzések, és alakul át lassan a kezdeti ellenszenv először vonzalommá, végül szerelemmé. Gyönyörű az átívelés.”

Books a Week

„Carina Bartsch remek stílusával úgy tárja az olvasó elé ezt a történetet, hogy bárki számára átélhetővé válik.”

Heartbooks

„A könyv nagyon modern és nagyon aktuális. Pontosan rávilágít a mai fiatalok párválasztási problémáira. Teszi mindezt üdítő és szórakoztató formában.”

Joy

Dream válogatás

CARINA BARTSCH

Cseresznyepiros nyár

részlet

1. FEJEZET

Emely?

Mindig ugyanaz történt: vagy az idő bizonyult kezdettől fogva az ellenségemnek, vagy pedig valamelyik embertársam húzta keresztül a szánalmas próbálkozásomat, hogy legalább egyszer az életben pontos legyek. Aznap viszont kivételesen szerencsém volt. Már éppen loholtam kifelé az egyetemi kampuszról, amikor láttam, hogy a busz a megállóba ér, gyorsítottam hát az iramon, és az utolsó pillanatban sikerült is az ajtón beugranom. Nem fordult elő gyakran, hogy a berlini tömegközlekedés és én ennyire egymásra lettünk volna hangolva. Mindketten igencsak hajlamosak voltunk a pontatlanságra, csak sajnos eltérő ütemben. Elhatároztam, hogy ezt be is írom a naptárba, majd elhaladtam egy idős nő mellett, aki erősen kapaszkodott a táskájába, és megkönnyebbülten a mögötte lévő ülésre rogytam. A busz elindult, és néhány perc múlva a jókedvem is visszatért. Ennek az oka Alexandra, aki óvodáskorom óta a legjobb barátnőm volt. Már egy egész örökkévalóságnak tűnő ideje, három hosszú hónapja nem láttuk egymást. Ha valaki gyerekkoromban azt mondja nekem, hogy egy napon az útjaink − legalábbis a térben − elválnak majd egymástól, nem hittem volna el. Pedig az iskola befejezése után pontosan ez történt. Alex úgy döntött, művészetet tanul Münchenben,

ezzel szemben én majdnem hatszáz kilométerre tőle, Berlinben kezdtem meg a tanulmányaimat.

Három év telt el azóta, és az elválás minden volt, csak könnyű nem. A hatalmas távolság a rögtönzött találkozásokat kizárta, és személyesen csupán a szemeszterek közötti szünetekben és ünnepnapokon találkoztunk, amelyeket a kis szülőfalunkban, Neustadtban töltöttünk. Ezt leszámítva maradt a telefon meg az e-mail. Nem volt olyan nap, hogy Alex ne hiányzott volna. Egyszerűen más volt csak időnként hallani a hangját ahelyett, hogy testi valójában itt lett volna velem. Korábban állandóan körülöttem nyüzsgött, reggel kinyitotta a száját, és estig be sem csukta többé.

Mosolyoghatnékom támadt, ha arra gondoltam, a fáradhatatlan bőbeszédűsége milyen gyakran sodort az őrület szélére. Most meg, akármilyen ostobán hangzik, épp ez hiányzott.

Pontosan ezért a hír, amelyet két hete közölt velem, a legszebb ajándék volt: Alex ideköltözik hozzám, Berlinbe.

Már régóta elégedetlen volt a művészeti tanulmányaival, mert nem feltétlenül egyezett meg az elképzeléseivel. Aztán amikor egyik este hazament, és az azóta exbarátját a szobatársával együtt az ágyban találta, már nem esett nehezére a döntés, hogy a tanulmányait félbehagyja.

A legtöbb ember azonnal a gödör aljára zuhant volna, ám Alex nem volna Alex, ha huzamosabb ideig hagyta volna, hogy a megélt dolgok maguk alá gyűrjék. Már két héttel később újra szilárd talajon állt, és kitalált egy B tervet. A szobatársával történt ronda esetet a sors intéseként értelmezte, és én csak ámultam, hogy képes a valóságot a saját mércéje szerint mérni. De éppen ezért szerettem. A legújabb veszszőparipája a divattervezés volt. Ez a megvilágosodás akkor érte, amikor lehunyta a szemét, és mélyen magába tekintett, ahogyan mesélte. Alex híres volt a gyorsan változó agyszü-

leményeiről, ám ezúttal én sem tudtam neki ellentmondani. Ez az új tanulmányi irány tényleg testre szabottnak tűnt.

Kizárólag berlini és környékbeli főiskolákra jelentkezett, és kettőre fel is vették. Az egyik közvetlenül a központban állt, a másik pedig nem volt más, mint éppen az enyém. Nem kellett sokáig gondolkodnia, melyiket válassza.

Azt lehetett volna mondani, majdnem minden tökéletes volt − ám a hangsúly a „majdnem"-re esett. A dolognak volt egy óriási bökkenője: Alex nem külön lakásba, hanem a nála szűk két évvel idősebb bátyjához, Elyashoz költözött. A bátyja lakótársa nem sokkal korábban elment, így hát Alex azonnal lecsapott a szabadon maradt szobára.

Évek teltek el, hogy utoljára láttam Elyast, és fogalmazzunk úgy, nem bánkódtam miatta. Csak úgy mellékesen szereztem róla tudomást, hogy ő is Berlinben él. De mert másik egyetemen tanult, mint én, nem fecséreltem rá több gondolatot. Végül is a város elég nagy − legalábbis én úgy gondoltam. Most viszont kiderült, hogy a lakása busszal körülbelül tíz percre van az enyémtől. Különös érzés fogott el, ha elképzeltem, hogy ilyen hosszú idő után újra találkozom vele. Szívesen lemondtam volna róla, és görcsösen próbáltam ezt a rossz érzést leküzdeni. Az a fő, hogy Alexet visszakapom.

A busz nem éppen lágy döccenéssel megállt, és az ajtók sípolása jelezte, hogy szálljak le. Alig léptem a járdára, már meg is pillantottam Alexet, Ingót és Alenát, akik néhány méterre tőlem dobozokat rakodtak ki egy fehér Sprinterből. Alena és Ingo Alex szülei voltak, és ők hárman alkották a Schwarz családnak azt a részét, amelyet mindenek felett szerettem. Fél gyermekkoromat náluk töltöttem, és majdhogynem második szüleimnek tekintettem őket.

– Ááá! − visított fel Alex, amikor észrevett, és a doboz, amelyet éppen a kezében tartott, hangos csörömpöléssel a földre esett. A lába mozgásba lendült, és mindazzal az energiával,

amely az egy méter ötven centijében összesűrűsödött, hozzám rohant. Említettem már a hiperaktivitásra való hajlamát?

Átsuhant a fejemen, hogy az utolsó pillanatban nem kellene-e félrehúzódnom, hogy a semmibe ugorjon. Bár a tervet felettébb szórakoztatónak találtam, azért egy kicsit közönséges lett volna. De tényleg csak egy kicsit.

Végül nevetve széttártam a karomat, és éreztem, ahogyan aprócska barátnőm beleveti magát, miközben majdnem felborít. – Emely, baby! – kiáltotta, és már-már szétlapított. *Lapítani én is tudok* – gondoltam magamban, és viszonoztam a szorítást. Még nem tudtam elhinni, hogy nem kell hamarosan újra elköszönnöm tőle. Itt marad, és nap mint nap az agyamra megy majd, ahogyan azt korábban már megszoktam. Elégedetten felsóhajtottam, mígnem Alex egyszer csak kibontakozott az ölelésből.

– Tizenöt percet késtél – mondta összehúzott szemmel.

Ismét felsóhajtottam, ezúttal azonban elégedetlenül. Alex határozottan egy szörnyszülött volt, ám az ártatlan külseje miatt ezt senki sem sejtette. Pontosan, mint az anyjának, neki is világosbarna, hullámos haja volt, amelyet többnyire kibontva hordott. A szemében pedig ugyanaz a hegyi patak tisztaságú kékség csillogott, mint az apjáéban.

Egyetlen további szót sem vesztegetve karon fogott, és a szüleihez cipelt. Alena ragyogva fogadott, az utolsó két lépést ő tette meg felém, és a nyakamba borult.

– Te is jól vagy? – érdeklődött, és az arcomat a két kezébe fogta. Bólintottam. – A lehető legjobban.

Alena lengyel születésű volt, zöld szeme, kifejezetten finom és lágy arcvonásai voltak. Apró ráncok formájában az öregedés lassacskán nyomokat hagyott rajta, de a kisugárzásában még mindig volt valami fiatalos.

Minél tovább néztem, annál világosabb lett számomra, hogy már túl régóta nem láttam.

Ingo szokása szerint egy kicsit félrehúzódott, és a távolból küldött mosollyal követte az üdvözlési szertartást, mígnem lassan ő is közelebb lépett, és tartózkodón megölelt.

Ingo a tipikus esete volt annak, amikor egy férfi nem öregszik, hanem érdekesebb lesz. Az arca markáns volt, és a halántékán a fekete haja már szürkébe hajlott. Ingo nem az a típus volt, aki sokat beszél, de ha mégis megtette, az ember odafigyelt rá. A neustadti kórházban volt orvos, ahol néhány éve Alena is ápolónőként dolgozott.

– Te egyre csinosabb leszel, Emely – mondta.

Ó. *Szuper.*

Egy bók. A világ egyetlen sértésének sem lehetett volna rám olyan félelmetes hatása, mint egy bóknak. Legalábbis én így gondoltam, mert a sértéseket legalább tudtam kezelni.

Bármit is értett Ingo ezalatt, a legjobb szándékom ellenére sem tudtam egyetérteni. A sötét hajamat, amely a lapockám aljáig ért, a …na, jó, mondjuk úgy, félig-meddig tűrhető alakomat és a barna szememet tekintve éppenséggel rosszabbul is járhattam volna, de emiatt azért korántsem voltam szembeötlő jelenség. Nem mondhatnám, hogy csúnyának találtam volna magam, az arcom például tetszett – hogy pontosan miért, azt nem tudtam, de tetszett. De azért egyáltalán nem olyan volt, ami miatt az utcán egy modellügynök leszólítana.

Miután egy ideig egymással szemben álltunk, észrevettem, hogy Alex becsmérlő tekintettel tetőtől talpig végigmér.

– Mi az? – érdeklődtem.

– Istenem, Emely, te teljesen elhagytad magad… – Megrázta a fejét. – Legfőbb ideje, hogy újra kézbe vegyelek.

Értetlenül néztem végig a ruháimon. Fehér sportcipő, sötétkék farmer, fekete póló és hamuszürke melegítőfelső.

Mi a fene baja van ezzel?

– Vigyétek inkább vissza ezt a csípős nyelvű kis törpét! – mondtam Alenának és Ingónak címezve, akik erre felnevettek, de közben sajnos a fejüket ingatták.

Felsóhajtottam. Miért is örültem én neki, hogy ez a szörnyeteg újra a közelemben lesz?

Alex oldalba bökött. – A csípős nyelvű törpe marad, ahol van! – mondta és előrenyújtotta az állát. – És most gyere, feltétlenül meg kell neked mutatnom ezt a zseniális lakást! – Alig fejezte be, már karon is fogott, és húzott maga után.

– Nem viszünk fel magunkkal akkor már néhány dobozt is? – javasoltam gyakorlati megfontolásból, amikor a Sprinter mellett elhaladtunk, mire ő leintett. – Arra később is ráérünk – felelte, és már be is ráncigált a régi építésű ház kapuján.

Öt átkozott emeleten cipelt fel maga után gyalog! Öt! A lakásnak természetesen muszáj volt éppen a tetőtérben lennie, ráadásul mindez egy lift nélküli házban. Nekem tényleg morbid humorom van, de ez már nem volt vicces!

Miközben levegő után kapkodtam, Alex a fölfelé vezető úton levegővétel nélkül elmesélte, hogyan akarja a szobáját berendezni. Nem egyszer tettem fel közben magamnak a kérdést, honnan van benne ennyi szusz, és arra gondoltam, talán levegőraktárt rejteget a tüdejében.

Levegő után kapkodtam, amikor végre a legfelső emeletre értünk, és háromszor keresztet vetettem, amiért nem botlottam meg, holott erre sok lehetséges alkalom adódott volna – hogy pontos legyek, érzésem szerint vagy háromezer lépcsőfok. Rendes esetben már egy egyszerű szegélykő is elegendőnek bizonyult, hogy a függőleges testhelyzetemet veszélybe sodorja. Az emberiség többi részével szöges ellentétben én ezt legtöbbször nem találtam viccesnek, hanem inkább rendkívül kínosnak. Az ügyetlenségem volt tényleg az egyetlen dolog, amely hűségesen kitartott mel-

lettem – vagy ahogyan személy szerint mondani szoktam: egyszerűen túl esetlen voltam a járáshoz.

Alex, ez a szadista a legcsekélyebb szünetet sem kegyeskedett engedélyezni, hogy kifújjam magam, hanem azonnal húzott is befelé a lakásba. Alig léptem be, megtorpantam és elcsodálkoztam.

Rögtön a bejárati ajtó mögött óriási tér nyílt, amely padlástérre emlékeztetett, csak természetesen kisebb méretben. A padlót sötét laminált burkolat fedte, a falakat hol világosra festették, hol pedig apró tégla borította. A tető hajlásszögében sok ablak bújt meg, a mennyezetből vastag, négyszögletes betonoszlopok indultak, amelyek a padlóban tűntek el, és optikailag tagolták a teret.

Tőlem balra nyitott, tűzhellyel és mindenféle eszközzel felszerelt konyhasarok állt, benne szürke szekrények. Mögötte étkezőasztal állt hat különböző székkel.

Tőlem jobbra egy kis nappalisarkot rendeztek be. Ennek a közepét egy nagy fekete kanapé foglalta el, amelyet éppen a falra felszerelt tévé elé állítottak. A nyílt polcokon rengeteg CD sorakozott.

Amikor a tekintetem továbbsiklott, felfedeztem egy nagy, matt, fekete zongorát, amely bár nem illett a berendezés többi részéhez, valahogy mégis harmonikusan egészítette ki azt.

A lakás egészében kaotikusnak, ám egyúttal stílusosnak hatott, Alex tényleg nem túlzott, a „zseniális" jelző telitalálat volt rá. Ha a saját lakhelyemre gondoltam, ezt itt nyugodtan nevezhettem luxuslakásnak.

– Hú! – sóhajtottam, miután hagytam, hogy az első benyomás úrrá legyen rajtam.

– Ó, Emely, el sem hiszed, mennyire örülök – mondta Alex fénylő szemmel. – Azt hiszem, az egyetlen helyes döntés az volt, hogy Münchent magam mögött hagyjam. Úgysem

éreztem ott soha jól magam, túlságosan hiányoztatok nekem. – Átölelte a nyakamat. – És a fehér kolbászt sem szerettem soha.

– Ezt megértem. Ki szereti? – kérdeztem mosolyogva, amikor elengedtük egymást.

Jobban ki kellett volna használnom ezt a kis nyugalmat, mert Alex egyetlen lélegzetvételnyi időt sem engedélyezett, hanem újra megragadta a csuklómat.

– Feltétlenül meg kell nézned a szobámat is – mondta, miközben megadóan utánabotorkáltam.

Egyenesen haladtunk, és egy kis folyosóra értünk, amelyről jobbra egy, balra pedig két ajtó nyílt. Alex becipelt az elsőn – és rögtön eszembe jutott, mi volt az egész dolog bökkenője.

Elyas Schwarz, ennek a családnak az utolsó és igazából szükségtelen tagja. A földön térdelt, és Alex ágyát próbálta összecsavarozni.

Olyan volt, mintha egy sűrű ködfalon léptem volna át. Az emlékeimet takaró vastag fátyol abban a szempillantásban felszállt. Elyas felemelte a fejét, és egy-két másodpercig ugyanolyan ostobán és meglepetten meredt rám, mint én őrá. Nem volt jó érzés újra látni. Egy pillanat erejéig szabályos csapásként ért ez a találkozás.

Az évek során az arca alig változott. A vonásai lágyak voltak, ugyanakkor markánsak is, mintha egymásba mosódva válnának ilyenné vagy olyanná. Nem szívesen vallottam be, de férfiként tekintve rá, Elyas tényleg nagyon jól nézett ki.

A szeme sem veszítette el azt a különös türkizzöld árnyalatot. Titkos ragyogást rejtett, amelyhez még csak hasonlót sem láttam soha egyetlen másik ember szemében sem.

Türkizzöld szem… A természet csodaszép szeszélye, mondhatná az ember, a szülei különböző színű szemének a keveréke.

Elyas világosbarna, fahéjszínű haja kicsit kócos volt, és arra engedett következtetni, hogy a fekhely makacsul ellenszegült az összecsavarozásnak. A tekintetem lefelé vándorolt a testén, megakadt az erős alkarján, aztán röviddel rá a pólóján, amely alatt lapos has rajzolódott ki. Elyas sokkal férfiasabbnak hatott, és korántsem olyan hórihorgasnak, mint korábban.

Lassan siklott a tekintetem újra az arcára, és csak amikor hirtelen rámenős vigyor ült ki az ajkára, riadtam fel a dermedtségemből. A vigyorgása abban a pillanatban elővigyázatossá tett. Bosszúságomra a mosoly akkor is az ajkán játszadozott, amikor könnyedén felállt és elénk jött. Legalább egy fejjel magasabb volt, mint én, ezért kénytelen voltam felnézni rá, bár minden porcikám tiltakozott ez ellen.

– Alex – mormolta kicsit mély, de kellemes hangon, anélkül, hogy akár csak egy pillanatra is elfordította volna rólam a tekintetét. – Be sem mutatod nekem a kis barátnődet?

Tessék?

Nem is tudtam, min kellene jobban felháborodnom: a tényen, hogy látszólag nem ismer meg, vagy ezen az ostoba kérdésen. Végül úgy döntöttem, mindkettőn ugyanúgy felháborodom.

– Ő Emely, te bolond – válaszolta Alex összeráncolt szemöldökkel.

– Emely? – ismételte, és a homlokát ráncolta, mintha csak homályosan emlékezne rá, hogy már valahol hallotta ezt a nevet.

Hú, micsoda tenyérbe mászó szemétláda!

Összeszorított állkapoccsal lenyeltem a mérgemet. Nyugodtnak kell maradnom!

– Pontosan, *Emely* – fűztem hozzá színleg barátságosan, de nem vettem rá a fáradságot, hogy őszintének is hasson. – A kis mellű – segítettem ki a bajból.

A meglepett, ám ugyanakkor vidor arckifejezése arról árulkodott, hogy a vaskos célzásom nyilvánvalóan nem tévesztett célt.

– Á, *az* az Emely – mosolygott, a tekintete a felsőtestemre siklott, és az említett helyen elidőzött. – Most, hogy mondod...

Seggfej! De nem, azért sem fogom felizgatni magam! Jelzésként összefontam a karomat a mellem előtt. – Alex egyértelműen nem ígért nekem túl sokat – mosolyogtam rá egyenesen.

Tovább néztük egymást, és megesküdtem volna rá, hogy a szobahőmérséklet minden további másodperccel legalább öt fokot zuhant. Ám ez az illúzió egy csapásra eloszlott, amikor a hátam mögött hangos lármára lettem figyelmes.

A költözés. Teljesen elfeledkeztem róla.

Ingo zihálva, izzadva két dobozzal bajlódott, és ezzel kiváló alkalmat teremtett, hogy az adott helyzetnek hátat fordítsak. Végül is nem szándékoztam emiatt a bolond Elyas miatt felhúzni magam.

Amikor elmentem Ingo mellett, hogy segítsek az autóból a többi dobozt felpakolni, valami olyasmit mormolt, hogy „nincs lift", meg hogy „túl öreg vagyok én már ehhez".

Négy órával később és körülbelül háromezer kalóriával könnyebben hanyatt dőltem a nappali nagy, fekete kanapéján. Teljesen kikészültem.

A tüdőmön kívül, amely nem volt ilyenfajta öngyilkos tevékenységekhez szokva, a térdem is okozott némi gondot, mert én hülye egy nehéz dobozzal megrakodva elestem a lépcsőn.

Megfogadtam, hogy az életben többet nem segítek Alexnek költözni. Innen akkor fog csak elköltözni, ha a lábánál fogva ráncigálják ki.

– Ilyen sok holmija nem is lehet egy embernek – mondta Elyas, aki izzadva és levegő után kapkodva az utolsó dobozt is behozta az ajtón. A többihez vitte, amelyek a nappaliban álltak, mert Alex szobájában már nem volt több hely.

Amennyiben ez most egy olcsó próbálkozás akart lenni, hogy velem csevegjen, akkor csalódnia kellett. Azt hiszi, nem vettem észre az utálatos vigyorát, amikor a szeme előtt elestem? – Na, hopp – mondta. De ez nem holmi rendes „Na, hopp" volt, sokkal inkább: „Na – *ez a kis hülye túl béna a lépcsőzéshez? Ilyen kövér seggel nem csoda* – hopp".

Jó – ami a kövér segget illeti, lehet, hogy csak én reagáltam túl. De képes lett volna rá! Mindenesetre már az önhitt hanglejtése is elég volt nekem, hogy színtiszta indulatot váltson ki belőlem.

Kedvetlenül pillantottam Elyasra, és figyeltem, hogyan dől neki a falnak, és törli meg a homlokát. Egy hajtincse az arcába hullt.

Mindazok után, ami közöttünk történt, nem bírtam felfogni, hogy nem ismert meg. Nem mintha valaha is jóvá tudná tenni, amit akkor tett, vagy pedig a legcsekélyebb esélye lett volna rá, hogy egy nap megbocsássak neki – soha az életben! –, de hogy emlékezzen rám, az lett volna a legkevesebb.

Minél tovább néztem Elyast, annál inkább elsötétült a tekintetem. Csak amikor felemelte a fejét, és rám pillantott – mintha megérezte volna, hogy őt bámulom –, fordítottam el róla a tekintetemet még egy rövid, dühös pillantás után.

Magamban bölcsen úgy döntöttem és úgy éreztem, nem érdemli meg, hogy bosszankodjam miatta, ezért erőnek erejével igyekeztem minden ráirányuló gyűlöletemet félretenni. Az ajkamat összeszorítottam, a fejemet újra a kanapéra ejtettem, a kezemet a hasamra tettem, és újra annak az elfoglaltságnak szenteltem magam, hogy az utolsó kör lépcsőmászást is kipihenjem.

A nyugalom egyértelműen nem adatott meg nekem. Néhány perccel később ismét megzavartak a fásultságomban, ugyanis váratlanul csengettek. Teljesen magától értetődően, és úgy, mintha már egy örökkévalóság óta itt lakna, Alex az ajtóhoz táncolt, hogy kinyissa.

– Pizzafutár – hallottam egy férfihangot.

Itt valaki gondolatolvasó?

– Pizza... – sóhajtottunk fel Elyasszal egyszerre. A másodperc töredékéig kétkedve egymásra néztünk, aztán mindketten azt a néma határozatot hoztuk, hogy a fenti esetet meg nem történtnek nyilvánítjuk.

Az ember el sem hinné, de úgy látszott, az éhség még két olyan embert is, mint Elyas és én, képes összekapcsolni. De mert ez „kivételes helyzetnek" minősült, nem méltattam figyelemre.

Amikor Alex becsukta az ajtót, és egy rakás pizzásdobozzal a karján egyensúlyozott, ezt annak a jelének vettem, hogy fel kell kínlódjam magam.

Valósággal megrohamoztuk a dobozokat, és szerencsémre sikerült egy Margaréta pizzát elcsípnem. A négyszögletes étkezőasztalhoz vittem, és a többiekhez ültem vele.

– Bárkinek is jutott eszébe a pizza, örökké hálás leszek neki – mondtam teli szájjal, miután az első falatot a számba tömtem.

Elyas, aki átellenben velem szemben ült, vigyorgott. – Én voltam.

– Na, ha így áll a dolog – feleltem –, akkor visszavonom.

Az egyetértés rövid pillanata megszakadt.

Az étkezés további részében hallgattunk, miközben az olasz ünnepi lakomával csillapítottuk az éhségünket, és lassacskán kipihentük a korábbi gyötrelmeket.

Teljesen tele hassal lecsuktam a pizzásdoboz tetejét, és sorsára hagytam az utolsó három szeletet, amelyet már egy-

szerűen nem bírtam legyűrni. Alena felállt, borospoharakat hozott, és az asztalra állította őket. Lassacskán igazán otthonossá vált minden. Halk zene szólt, az asztalon két gyertya égett, és a földön sorakozó dobozok bizonyították, hogy a munkát befejeztük. A többi jelenlévő arcáról ítélve ők is így érezhették. Ellazulva dőltem hátra a székemen.

– No és, Emely, hogy megy az egyetem? – kérdezte Ingo, miközben egy pohár bort nyújtott nekem.

– Azt hiszem, elég jól.

– Jó hallani – mondta Alena. – Melyik szemesztert is kezded most? Ez már a hatodik?

– Igen, holnap kezdődik a hatodik. Kicsit aggaszt is.

Alena felsóhajtott. – Hihetetlen, hogy telik az idő. Tényleg olyan régen volt már, amikor ti hárman meztelenül rohangáltatok a kertünkben?

A három említett személy abban a pillanatban egyszerre égnek emelte a szemét. Hihetetlen, mennyire kihasználják az apró kis lényeket, amíg a teljes szellemi öntudat állapotát el nem érik. Ráadásul most, hogy Alena ezt megemlítette, újra emlékek törtek utat a fejemben. Az első az akkori rácsodálkozásom volt, hogy milyen furcsaság himbálózik Elyas két lába között. A második pedig, amely ezzel összefüggött, olyan vicces volt, hogy nem bírtam magammal, és felnevettem.

– Mi az? – tudakolta Alex.

– Emlékszel még arra, amikor egyszer a pancsolómedencében ültünk, és a te undok bátyád is be akart jönni, de mi nem engedtük?

Alex feszülten gondolkodott, mígnem hirtelen derengeni kezdett neki. – Azt mondtad neki, *gilisztával* nem jöhet be! – prüszkölt, én meg utána.

– De a legjobb az volt – egészítettem ki –, hogy te aztán halál komolyan a fülembe súgtad, hogy már többször rajtakaptad Elyast, miközben a *gilisztájával* játszott.

Elyas félrenyelt egy korty bort, és köhögnie kellett, miközben a többiek hangos nevetésben törtek ki. Az az irtó dühös pillantás, amelyet Elyastól kaptam cserébe, balzsam volt a lelkemnek.

Alena a szája elé tartotta a szalvétáját, és a torkát köszörülte. – Na szép, most már legalább tudjuk, hogy Elyas szívesen játszik a gilisztájával. Ezen információ nélkül is a lehető legjobban tudtam volna élni, de hát jól van.

Mosolyogtam, és élveztem a pillanatot, amelyben Elyas a látszat szerint tényleg egy kicsit szégyenkezett. Ingo felsóhajtott. – Bárcsak mindennel úgy törődne, mint a gilisztájával!

Elyas a szemét forgatta, de tartózkodott a választól.

– De komolyan – mondta Ingo, és a fiára nézett. – Már megint meghúztak a vizsgán. Ha így folytatod, repülni fogsz.

– Á, túlzásba esel. Enyém a világ minden ideje, minek ez a rohanás? – Elyas vállat vont, és Ingo arckifejezéséből ítélve sejteni lehetett, hogy ez a téma nem akkor merült fel először. Alextől tudtam, hogy Elyas az apja nyomdokaiba lépett és orvostanhallgató lett. De igazán nem voltam képben a dologgal kapcsolatban.

Alena óvatosan a férje karjára tette a kezét, és rákacsintott. *Hagyd ezt ma este* – ezt lehetett a szeméből kiolvasni, és miután Ingo mély levegőt vett, elfogadta a felesége kimondatlan tanácsát.

Számomra ők ketten voltak az egyetlen élő bizonyítéka annak, hogy létezik valami olyasmi, mint az igaz szerelem. Minden egyes alkalommal újra lenyűgözött a bizalmas és az évek múltán még mindig érzelemmel teli kapcsolatuk. Ezer könyvet lehetne az igaz szerelemről írni, vagy egyszerűen csak kettejüket egyetlen pillanatig figyelni, és az ember máris tudja, mit jelent. Különös módon boldoggá tett, ha őket figyeltem.

– És mesélj csak, Emely, hogy jössz ki a lakótársaddal? – fordult felém újra Ingo.

– Evával egész jól. Bár kicsit furcsa, és nagyon fárasztó, de azért jól kijövünk.

– Amíg nem gyakorol újra elfajzott szexuális praktikákat a barátjával – szólt közbe Alex.

Elfintorodtam. – Köszönöm szépen, most újra magam előtt látom a képeket.

Három szempár fordult felém meglepetten.

– Végül is nem volt olyan vészes – mondtam gyorsan. – Csak néhányszor szerencsétlenül rontottam be a közös szobánkba. De azóta már táblázatot vezetünk, amelybe mindig beírja, mikor szeretné, ha nem lennék otthon. És ha szerencsém van – fűztem hozzá –, tartja is magát hozzá.

– Akkor hát megoldottátok a dolgot – mondta Alena.

– Valahogy úgy.

– Apropó, Emely, ha már itt tartunk – szólt közbe Ingo. – Mi a helyzet a szerelemmel? Hány házassági ajánlatot kaptál múlt héten?

Ó, istenem. Rossz kérdés. Határozottan rossz kérdés!

Megpróbáltam bebeszélni magamnak, hogy az azért jó jel, ha az emberek még legalább megkérdezik, nem pedig automatikusan azt feltételezik, hogy szingli vagyok.

De minden bizonnyal nem kell már hozzá sok idő, hogy ez is bekövetkezzen...

– Múlt héten éppen egy fiatal, jóképű dollár-multimilliomos örökösnek kötöttem útilaput a talpára. Egyszerűen túl kevés időnk volt egymásra. – Felsóhajtottam. – No persze a jacht hiányozni fog, de valahogy majd csak túl leszek rajta. – Amikor az ironikus válaszomat befejeztem, kortyoltam egyet a vörösboromból, mire mindenki halkan nevetett. Még Elyas arcán is felfedeztem egy apró mosolyt, valószínűleg egyszerűen csak jól szórakozott rajtam. *De mit érdekel engem* – gondoltam.

– Ennyire rossz a helyzet? – Alena együtt érzően mosolygott rám.

Megvontam a vállam. – Nem, ne aggódj. Igazából elég jól vagyok. – Még csak nem is hazudtam. Természetesen vágytam rá, hogy legyen mellettem egy férfi, de nem voltam az a fajta nő, aki enélkül bedilizne. A szinglilétnek is megvannak az előnyei.

Istenem, tényleg komolyan gondoltam ezt az utolsó mondatot?

Lenyűgöző, hogy át tudja ejteni az ember még saját magát is.

– Emely, kincsem, most már itt vagyok neked én! Találunk neked egy férfit – robbant közbe Alex lelkesen, amivel egyből rettenetesen rám ijesztett.

– Alex, figyelmeztetlek! Semmi olcsó kerítési kísérlet! Esküszöm neked, minden egyes dobozt saját kezűleg viszek vissza az autóba!

– Rendben, rendben – kuncogott. – Semmi olcsó kerítési kísérlet, megígérem!

Csak remélni és imádkozni tudtam, hogy tényleg hagyatkozhatom az ígéretére, mert még mindig bosszantó emlékeim voltak a korábbi próbálkozásait illetően.

– Igyunk arra, hogy Alex még mindig a régi, és hogy végre újra itt van. – Ingo kacsintott, felemelte a poharát, és koccintottunk. Alex ragyogott, és a bátyja puszit nyomott az arcára.

Fúj, már a puszta gondolattól is pattanások jöttek ki rajtam.

Még egész hosszasan beszélgettünk, kellemes volt a hangulat, és igazán jót tett, hogy a második családom újra mellettem volt. Elmesélték, miről maradtunk le Neustadtban, és hogy mennyi újdonság történt. Alexen pedig újra meg újra jót mulattunk, olyan nagy lendületet adott neki a költözés, és egyetlen alkalmat sem szalasztott el, hogy a terveit vázolja. Egy hivatásos programszervező semmi volt ehhez a

lányhoz képest. Ennek ellenére óriási élmény volt hallgatni őt. Elyas főleg ez utóbbira szorítkozott, kimaradt a beszélgetésből, és az idő nagy részében tudomást sem vett rólam, ami jól jött nekem, mert én is hasonlóképpen tettem.

Ezzel az idiótával való találkozástól és a dobozcipeléstől eltekintve tényleg szép nap volt, de egyre inkább a végéhez közeledett.

Elég későre járt, és mert tíz perc múlva az utolsó buszom is elment volna, nem maradt más választásom, mint hogy felkerekedjem.

Alena és Ingo maradtak éjszakára, és csak másnap indultak vissza a százötven kilométerre fekvő Neustadtba. Mert tőlük már kiadósan elbúcsúztam, Alexszel egyedül álltam a nyitott lakásajtóban.

– Hogy legyen holnap? – kérdezte.

– Gyere nyolcra az egyetem kapujához. Ott találkozunk, és megmutatok neked mindent. Az előadásom csak tízkor kezdődik, bőven lesz időnk.

– Köszönöm. Egyedül biztosan soha nem ismerném ki magam. Olyan izgatott vagyok! – szabályosan lázban égett.

– Dehogynem, majd meglátod – mondtam, és még egyszer megöleltem. – Légy jó, kis Alex-egér. Örülök, hogy visszakaptalak.

Megsimogatta a hátamat. – El sem hiszed, milyen boldog vagyok.

Nehéz szívvel kibontakoztam az ölelésből, de különben tényleg lekéstem volna a buszomat. Alex megértően bólintott, és boldogan nézett rám.

Amikor már menni akartam, Elyas hangját hallottam a háttérből, mire megálltam. – Szia, Emely! – kiáltotta.

– Szia – dünnyögtem, mire csábító mosolyt küldött felém.

Idióta!

Hátat fordítottam neki, eltűntem az ajtóban, és a buszhoz indultam. Amikor leértem, langyos, kora nyári éjszakai szellő fogadott, amelynek édes, lágy illatát mélyen beszívtam.

A hátamat a buszmegállónak támasztottam, és a pillantásom még egyszer felkúszott Alex új lakásának kivilágított ablakaira.

A hét év, amely alatt nem láttam Elyast, tőlem akár csodálatos hetven is lehetett volna. Ám ez a kívánságom, sajnos, nem teljesült.

2. FEJEZET

Magasröptű eszmefuttatások

Minden alkalommal, amikor a szünet a vége felé közeledett, feltettem magamnak a kérdést, hogy a csudába fogok újból beleszokni az egyetemi élet mindennapjaiba. Egy új szemeszter kezdete újra meg újra felért egy ugrással a hideg vízbe. De amint ezt kiálltam, a legrosszabbat már magam mögött is tudtam. És még mielőtt felocsúdtam volna, már újra bele is jöttem az egyetemista lét régi és megszokott kerékvágásába.

Az időt reggeltől délutánig szokás szerint az előadótermekben töltöttem, és az előadásaimat látogattam. Ezt követően többnyire a könyvtárba mentem, mert a napnak ezen szakában ott lehetett a legnyugodtabban tanulni. Néha megpróbáltam a diákotthonban is, ám ott a nyugalom ismeretlen szó volt, ezért a könyvtárat részesítettem előnyben.

Hetente háromszor-négyszer felszolgálóként dolgoztam egy kis koktélbárban, név szerint a Purple Haze-ben. A szüleim nem feltétlenül számítottak a túl nagy jövedelműek közé, és bár ennek ellenére szívesen támogattak volna anyagilag, nem fogadtam el többet, mint amennyi feltétlenül szükséges volt.

A kocsmában nem fizettek különösebben jól, de ha valaki – mint én – nem élt kicsapongó életet, jól kijöhetett a

néhány száz eurós mellékkeresetből. Ráadásul ott volt még az ösztöndíj is.

Bevallom, az ügyetlenségemmel nem voltam éppen született pincérnő, de kétévnyi gyakorlás után már egészen jól ment – és ha nem, a biztosító szerencsére mindig fizetett.

A fennmaradó kis szabadidőmet nagy részben most már Alexszel töltöttem. Ha esetleg volt pár olyan nap, amikor délután nem találkoztunk, legalább az egyetemen láttuk egymást. Csupán egy hete ünnepeltem vele a születésnapomat, és nem is tudtam volna megmondani, mikor éreztem magam utoljára ilyen jól. Az egész éjszakát különféle kocsmákban és koktélbárokban töltöttük: ez a változatosság épp a legjobbkor jött. Bár volt egy-két olyan pillanat, amikor kételkedni kezdtem benne, de végső soron annyira boldog voltam, hogy újra együtt lehetünk.

A költözése óta eltelt két hétben a lehető legjobban berendezkedett. Időközben már olyan volt, mintha soha el sem váltunk volna egymástól.

Az új tanulmányaiban egészen önmagára talált. Szabályosan ragyogott, amikor erről mesélt, és szinte minden második percben megemlítette, hogy pontosan ez a neki megfelelő szak. Berlinnel is épp ilyen jól összebarátkozott, és kiválóan érezte magát az új környezetben. Olyannyira, hogy úgy láttam, már-már jobban kiismeri magát a városban, mint én.

Alex hangulata a tetőfokára hágott – hogy pontos legyek, majd´ kicsattant az örömtől. És én nagyon örültem neki.

Abban a pillanatban is, amikor olyan természetességgel, mintha a saját nappali szobája volna, az egyetem emberekkel teli, hatalmas auláján keresztül peckesen lépkedett felém, az egész arca ragyogott.

– Emely – mondta. – Csütörtök délután van, gyönyörű az idő, és azt hallottam, hogy a legjobb barátnőm – akinek biztosan van még egy ősrégi fürdőruhája gyerekkorából –

eljön velem strandra. – A sarkáról a lábujjhegyére billent, aztán meg vissza.

Felsóhajtottam. – A csicsergő madárkák nyilvánvalóan tévedtek. Először is a fürdőruhám korántsem olyan régi, másodszor pedig holnapra kétszáz oldalt el kell olvasnom. Ezért, bármennyire is sajnálom, le kell mondanod a kíséretemről.

Alex abbahagyta a billegést, és duzzogva elhúzta a száját. – Ó, ne... Annyira reméltem, hogy eljössz.

– Sajnálom, Alex – mondtam. – De egyszerűen nem fér bele. Most legyen rossz a lelkiismeretem, mert elrontottam a délutánodat, vagy még meg tudsz kérdezni valakit?

– Nos – kezdte –, Elyas is jön, úgyhogy a délutánomat nem rontottad el. Ennek ellenére sajnálom, hármasban biztosan sokkal vidámabb lett volna.

Hármasban? A szemem nagyra nyílt. Ha tudtam volna, hogy az az ostoba bátyja is jön, a válaszom minden további nélkül határozott nem lett volna.

Alex szemmel láthatóan, de legalábbis a látszat szerint elég jól kijött vele, amit én egyáltalán nem tudtam megérteni. De kiskoruktól fogva jó volt a kapcsolatuk. Na, igen, az ember nem érthet meg mindent az életben.

– Alex, majd máskor, jó? – Furcsamód egy szemernyit sem búslakodtam, hogy ebben a szép időben a könyvtárban kell vesztegelnem.

– Felőlem. – Felsóhajtott. – Legalább este lesz rám egy kis időd?

– Ha időben végzek a könyvvel, még egy kicsit felugrok. De ígérni nem ígérek semmit.

– Késő, már megtetted! – Vigyorgott. – Akkor ma este, most mennem kell. Légy jó! – Még mielőtt ellenkezni tudtam volna, már tovább is szökdécselt. Összeráncolt homlokkal néztem utána, és azon tűnődtem, honnan ez az ellenszenves

lendület. A fejemet csóváltam, megfordultam, és bevettem magam az egyetem régi és tágas könyvtárába. Amikor odaértem, a törzshelyemre ültem, és először is beszívtam az ismerős és megnyugtató illatot. A régi fa, a könyvek, amelyeket sok évvel a születésem előtt írtak, és a régmúlt idő illatát. Oldalt hatalmas falak emelkedtek, amelyek keretbe foglalták a magas, boltozatos mennyezetet, és titokzatos hangulatot kölcsönöztek a helynek.

Jól éreztem itt magam, és mint olyan gyakran, az enyémen kívül csak néhány hely volt foglalt. Miután egy kicsit körülnéztem, az asztalra tettem az említett könyvet, és elkezdtem a sorokat magamba szívni. Bár igen bonyolultnak bizonyultak, eleinte elég jól haladtam. Két óra elteltével viszont szemmel láthatóan kezdett megtelni a könyvtár, a zajszint pedig érezhetően emelkedett. És amikor végül két fiatal nő a szomszéd asztalhoz telepedett, és azon lelkendezett, milyen jó lehet az ágyban Chris, idegesen összepakoltam a holmimat, és a tanulás helyszínét a lakásomba helyeztem át.

A „lakás" fogalom azért ebben az esetben a túlzás határát súrolta. A „cipősdoboz" jobban ráillett volna. Egyfajta diákotthonban laktam, amely közvetlenül a kampusz határán állt, és a „vécé-tusoló-ágy"-leírás volt rá a legtalálóbb. Minden mást, mint például a konyhát, közös helyiségekben rendeztek be, amelyeken az emelet többi lakójával osztoztunk.

Hogy itt éltem, annak ezer hátránya volt, ám egy döntő előnye: olcsó volt.

Eleinte kellett némi idő hozzá, de amióta a szobát viszonylag otthonosan berendeztem, és – legalábbis féligmeddig, és amennyiben ez egyáltalán lehetséges volt – Evát megszoktam, tényleg jól éreztem magam, és szívesen neveztem otthonomnak is. Ennek ellenére ez marad az első és utolsó közös albérlet az életemben. Annyi biztos!

Miután három biztonsági kopogtatás után sem hallatszott semmiféle nyögés vagy egyéb állati hang, óvatosan belopóztam. Szerencsém volt. A lakás üresen állt – a lehető legjobb körülmény. Fogtam a könyvemet, az ágyamra vetettem magam, és tovább olvastam.

Három egész órán át kínoztam magam a tizenkilencedik századi filozófiával, mígnem végül már füstölt a fejem, és többször is arra az elhatározásra jutottam, hogy ez a műfaj egész egyszerűen túl bonyolult nekem. És bár még mindig hátra volt belőle ötven oldal, félre kellett tennem. A szavak már úgy suhogtak a fejemben, mint a széllökés egy üres épületben, és semmiféle értelmet nem tudtam belőlük kihámozni. Elkínzott sóhajjal a hátamra fordultam, megerőltetett szememet lehunytam, és a sötétben pihenést kerestem. Ám ezt a nyugalmat, hogy is lehetett volna másképp, sajnos nem élvezhettem sokáig. Három perccel később Eva a szobába rontott. – Hú, már alszol?

Válaszolt már valaha valaki igennel erre a kérdésre? Ha minden alkalommal díjazták volna az ostoba kérdéseket, Evának egy külön termet kellett volna bérelnie, hogy a sok serleget tárolni tudja valahol. De még ha aludtam volna is, miután az ajtót nem éppen halkan csukta be maga mögött, már biztosan nem tenném.

– Nem – dünnyögtem. – Ez az ostoba könyv kikészít. Miről lehet észrevenni, ha valaki agyhalott?

– Fogalmam sincs, még soha nem voltam az.

Na, ez aztán a hír...

Hallottam, hogy a léptei közelednek, és mert röviddel ezután az ágyam megereszkedett, pislogni kezdtem. Mellém ült, és kíváncsian szemügyre vette az agyhalottá tévő könyvet. Fekete haját a feje tetején kontyba tűzte.

– Hú, nekem már a címe is sok.

– Higgy nekem – mondtam –, a címe még ártalmatlan a tartalmához képest.

Vállat vont. – Soha nem fogom megérteni, miért teszed ezt önként.

Már rég feladtam a próbálkozást, hogy megértessem vele. Eva biológiát tanult, a negyedik szemesztert végezte, és soha nem tudott az irodalomtudományi tanulmányaimmal mit kezdeni. Pedig éppen a könyvek voltak a Föld a legnagyobb ajándékai. Művészien egymás mellé sorakoztatott szavak, amelyek dallammá válnak, és képekké alakulnak. Fehér, üres papírlapok, amelyeken nagyobb világok kelnek életre, mint maga az univerzum. Világok, amelyek megigézik az embert, és mindent elfeledtetnek vele, ami körülötte van.

Az irodalom varázslat, és engem minden erejével fogva tart.

Eva mosolygott, és a tekintetét egy darabig túlságosan ártatlanul siklatta végig a szobán. Aztán amikor azzal kezdte, hogy „Teee", pontosan tudtam, hogy ütött az óra.

– Kell a szoba...

Reménykedve és álszentül rám vigyorgott.

– Mennyi időre?

– Pár órára?

Mit tegyek? – sóhajtottam fel magamban. Alex már biztosan vár rám, és abban a pillanatban úgy látszott, a tanulásból sem lesz már semmi.

– Felőlem – mondtam, és nehézkesen feltápászkodtam az ágyból. – De ne túl sokáig. Később még végig kell olvasnom a könyvet.

– Te vagy a legjobb!

– Igen, igen. – A szememet forgattam. Eva és Nicolas másfél éve voltak egy pár, és már-már ijesztő, milyen intenzív szexuális életet éltek még mindig. Ez rendes esetben nem hagy alább valamikor?

Jó kérdés, honnan tudtam volna rá a választ? A leghosszabb kapcsolatom – amelyből mindössze három volt – nyolc hónapig tartott, és...

Mindegy, ne is beszéljünk róla!

Rövid időre eltűntem a fürdőszobában, hogy kicsit felfrissüljek, aztán fogtam a válltáskámat és elköszöntem: hogy: – Üdvözöld a nevemben Nicolast! –, majd elhagytam a lakást. Bekapcsolt MP3-lejátszóval a buszmegállóba mentem, és az alkonyatban vártam a buszt, amely szokásához híven néhány perc késéssel érkezett. Felszálltam, és az út tíz perccel később Alex házának közelében véget is ért.

Az utolsó hátralévő métereket gyalog tettem meg, majd éppen amikor csengetni akartam, kijött egy lakó a házból, és barátságosan tartotta nekem az ajtót. Megköszöntem, beléptem, és csüggedten néztem felfelé a lépcsőn, amelynek a megmászása ismét előttem állt.

Öt átkozott emelet. Hányingert keltő. Lassan és állandóan magam elé dohogva kínlódtam fel magamat a sok, számomra egyenesen végtelennek tűnő lépcsőfokon. Hogy is hívják azokat a praktikus dolgokat, amelyek a nyugdíjasokat fel szokták vontatni? *Lift!* Pontosan egy ilyen dolgot kellene ide építeni. Ziháltam, és mint oly gyakran, szilárdan elhatároztam, hogy a közeljövőben most már tényleg tennem kell valamit az erőnlétem érdekében. De mert én ismertem magam a legjobban, tudtam, hogy a „közeljövőben" igencsak tágra nyújtható fogalom.

Amikor végre a legfelső emeletre értem, engedélyeztem magamnak pár percnyi időt, hogy kifújjam magam, mielőtt a csengőt megnyomtam volna. Nem tartott sokáig, Elyas már ki is nyitotta. Bár a legutóbbi látogatásaim alkalmával úgyahogy „normálisan" viselkedett, és többnyire nem volt láb alatt, mégsem éreztem semmiféle lelkesedést, hogy újra látom.

– Szia – mondtam kényszeredetten.

– Szia! Emely a neved, igaz? – vigyorgott, és nyilván azt gondolta, vicces. Rosszul gondolta.

– Humor Herold – dünnyögtem. – Beengedsz? Vagy készültél még néhány poénnal?

Enyhén félrebillentette a fejét, és úgy tűnt, komolyan mérlegeli, hogy beengedjen-e vagy sem.

Ostoba, arrogáns hólyag!

– Rendben, ha feltétlenül ragaszkodsz hozzá... – Vállat vont, és szabadon hagyta a bejáratot.

Na, csak azért.

Bezárta mögöttem az ajtót, és a kanapéhoz ment, ahonnan a csengetésemmel a látszat szerint felkeltettem. Anélkül, hogy egyetlen további pillantásra méltattam volna, egyenesen a folyosó irányába indultam, ahol Alex szobája volt. Amikor a kezemet a kilincsre tettem volna, hirtelen meghallottam Elyas hangját a nappaliból.

– Hová mégy?

A homlokomat ráncolva visszafordultam. Háttal ült nekem a kanapén. – Alexhez?!

– Vagy úgy... Nos... Alex nincs itthon.

A hátára meredtem, és éreztem, ahogyan az arcizmaim görcsbe rándulnak. Most ugrat?

Hogy utánajárjak a dolognak, lenyomtam Alex szobájának a kilincsét, és valóban csak sötétséget találtam odabenn. Felkapcsoltam a villanyt, és a legrosszabb sejtésem beigazolódott.

Ez nem lehet igaz. Ez a kis szemét...

A szemem résnyire szűkült, miközben a torkomból halk morgás tört elő. Visszavonszoltam magam a nappaliba, a nagy, fekete kanapé elé álltam, és a karomat összefontam a mellkasom előtt. A mosoly, amely Elyas arcára rajzolódott, köteteket töltött volna meg, és minél inkább tudatára ébredtem, hogy teljesen felültetett, annál ostobábbnak éreztem magam.

– Nagyon vicces! Az ajtóban is megmondhattad volna!

Biztosan küzdenie kellett magával, hogy a nevetését visszszanyelje. – Te akartál mindenáron bejönni – mondta álszentül.

Morogtam. – Te tényleg őrülten viccesnek tartod magad, igaz?

Nyilvánvalóan felderítette az arckifejezésem, ami engem viszont még jobban felhergelt.

– Na, ugyan már – engedett végül. – Először is, tényleg vicces volt. Másodszor pedig, Alex biztosan mindjárt hazajön, harmadszor pedig, nyugodtan leülhetsz mellém a kanapéra, mielőtt még egy órát ostobán álldogálsz itt.

A tekintete várakozón nyugodott rajtam, miközben én több mint kétkedve fogadtam a javaslatát. Egyáltalán nem tetszett a gondolat, hogy mellé üljek a kanapéra. Azon gondolkodtam, hogy inkább Alex szobájába kellene mennem, és ott megvárnom. De akkor meg olyan lettem volna, mint egy sértődött kislány.

– Nem fogok harapni – bizonygatta.

Ebben én nem voltam olyan biztos, de ugyan mi történhetne? Legfeljebb az idegeimre megy, ám ebben a távolság tényleg semmiféle szerepet nem játszott. Te jó ég, nemrég lettem huszonhárom éves, ennyi idős korában már csak kibír az ember öt percet olyan valaki mellett, akit egyáltalán nem kedvel. A múltbéli eseményeknek azért még mindig volt némi keserű mellékíze, de végül is már olyan régen történt. Meg amúgy is megy a tévé, nem kell vele feltétlenül társalognom.

Bár nem jó szívvel, de legyőztem magam, és összefont karral Elyas mellé ültem a kanapéra. De azért az ember ne essen rögtön túlzásba: némi távolságot hagytam magunk között.

– Így már jó – mondta. – És akkor is vicces volt.

Felsóhajtottam. Igen, valamelyest átkozottul vicces volt. Csak az bosszantott, hogy olyan ostoba voltam, és lépre mentem.

– Talán egy icipicit – mondtam. Az arcvonásaiba a győzelem nyoma vegyült. Egy kicsit oldalra fordult, és rám nézett.

Ó, ne! Ha valamit utáltam, az a kényszeredett társalgás volt. Főleg vele. A szemem sarkából észrevettem, hogy figyel, és számomra megfejthetetlen okokból ezt felettébb kellemetlennek éreztem.

– Miről szól a film? – kérdeztem gyorsan a tévére pillantva, mielőtt az a képtelen ötlete támadna, hogy én esetleg beszélgetni akarok vele. – Fogalmam sincs – mondta. – Amikor elkezdtem nézni, csengettek.

– Ja, hülye helyzet, mondhatni – állapítottam meg, és továbbra is makacsul előremeredtem.

Néhány percig a taktikám csodálatosan bevált, ám ez hirtelen megváltozott, amikor éreztem, hogy a kanapé háttámláján a hátam mögé nyújtja a karját. Nem érintett meg, mégis megkavart a viselkedése. Elyas talán be akar cserkészni?

Minél tovább elmélkedtem ezen a sejtésen, annál arcátlanabbnak találtam. Megjátszottan hanyagul azonnal hátradőltem, hogy ellenőrizzem, tényleg próbálkozik-e. És valóban, alig eresztettem le az összefont karjaimat, teljesen „észrevétlenül" egy kicsit közelebb csúszott hozzám.

Kibaszottul hihetetlen! Tényleg be akart cserkészni!

– Tudod, hogy csodálatosan szép vagy, Emely? – susogta.

Ó, ne, ezt nem gondolhatja komolyan! Tényleg össze kellett szednem magam, hogy ne törjek ki azon nyomban hangos nevetésben. Egy kicsit többet néztem volna ki Elyasból. *De rendben* – gondoltam, játszadozzunk csak.

– Úgy gondolod? – kérdeztem, és felé fordítottam a fejemet. Leeresztett szempillával néztem a szemébe.

– Nagyon is – súgta és a kezét a combomra tette.

A tekintetem a lábamra siklott. Ezzel azért egy kicsit túllőtt a célon! Elyas előrehajolt, az arcát az enyémhez közelítette, és benedvesítette az ajkát. Most meg akar csókolni? Ez már annyira durva volt, hogy fájt. Lassan én is közelítettem felé, kitértem a szája elől, és halkan a fülébe súgtam: – Elyas.

– Hm... – búgta.

– Te zongorázol, és orvostanhallgató vagy, igaz? – leheltem, és azon fáradoztam, hogy a hangom füstös, erotikus árnyalatot nyerjen.

– Hm... – mondta ismét, és tovább simogatta a combomat.

– Ez azt jelenti, hogy az ujjaid nagyon fontosak, igaz?

– Hm? – A hangjába némi bosszankodás vegyült.

– Akkor a helyedben én azonnal elvenném innen a kezemet, amennyiben nem akarod, hogy minden egyes ujjadat eltörjem!

Elyas hátrahúzódott, és egy pillanatig nagy szemmel nézett rám, mígnem végül csalódottan kifújta a levegőt. – Ez túl egyszerű lett volna. – Egy cseppet sem volt zavarban.

Éreztem, hogy az arcizmaim világ vége hangulatba rendeződnek. Rá se rántott, csábítóan mosolygott tovább, az egyik szemöldökét felhúzta, és megvonta a vállát. – Ugyan már, egy próbálkozást megért.

– Elyas! – sziszegtem.

– Igen?

– A kezed még mindig a combomon van!

– Hú! – Megjátszott ártatlansággal felemelte a kezét, amelyről természetesen pontosan tudta, hol van. Azt kívántam, bárcsak a torkán akadna az az öntelt mosolya. – Milyen ellenállhatatlannak tartod te tulajdonképpen magad? Azt búgod, hogy csinos vagyok, és komolyan azt

gondolod, hogy én ezért a fejemet vesztve beléd szeretek? – Rámeredtem. – Ez olyan szánalmas, Elyas! Még a te helyzetedben is!

– Ki beszél itt rögtön szerelemről? – kérdezte. – Egy kis móka is elég volna.

Felhorkantam, mielőtt megvetően vázoltam volna neki, amit a közvetlen ajánlatáról tartok: – Elyas, még ha te volnál az egyetlen férfi a világon, akkor is elfelejthetnéd!

– Á, igen? – Az egyik szemöldökét felhúzta. – Emlékeztethetem rá a kisasszonyt, hogy mi egyszer már csókolóztunk?

– Na, nézzenek oda, erre tehát még emlékszel. – Meglepő, ha az ember belegondol, hogy a viszontlátáskor meg sem ismert.

– Ez nem válasz a kérdésemre – mondta, és egyáltalán nem lehetett a nyugalmából kizökkenteni, ráadásul figyelmen kívül hagyta a megjegyzésemet.

– Ha feltétlenül választ szeretnél, tessék! – feleltem. – Először is, fiatal voltam és ostoba. Másodszor, szívem mélyéből megbántam, harmadszor pedig, ez időközben már elévült, és nem számít. – Elszántan befejeztem a mondandómat, és észrevettem, hogy bár továbbra is mosolyog rám, a szemébe egy rövid időre jeges ridegség költözött, amelytől – amíg tartott – egy kicsit megborzongtam.

– Azt hiszed, ezt elfogadom? – Fújtatott. – Csak úgy teszel. Higgy nekem, ismerem az olyan nőket, mint te.

– Vagy úgy? – mondtam. – *Ismered az olyan nőket, mint én?* Most kíváncsivá tettél. Beavatsz az emberismeretedbe, illetve az ezzel összefüggő és biztosan magasröptű eszmefuttatásaidba? – Rosszkedvűen néztem rá, és a válaszára vártam.

– Nagyon szívesen – mondta, és kicsit összeszedte magát, mielőtt bepillantást nyújtott volna az ostoba agyába.

– Te nem vagy sem olyan ártatlan, sem pedig olyan öntudatos, mint ahogy megjátszod. Lehet, hogy elég talpraesett vagy, de végső soron legbelül egy kicsi, segítségre szoruló kislány vagy. Olyan vagy, mint azok a nők, akik műveltnek és olvasottnak adják ki magukat, de igazából csak azt akarják hallani, hogy szépek. Bár – tette hozzá – az „olvasott" többnyire – ahogyan nyilvánvalóan a te esetedben is – csupán a Harry Potter 27 kötetére korlátozódik. De ez egy másik téma. – Leereszkedően nevetett, majd folytatta: – A szíved mélyén olyan valakire vágysz, aki egész nap mézzel kenegeti azt a pimasz szádat. Olyan valakire, aki a nem létező öntudatodat felépíti, és akivel a kis barátnőid előtt felvághatsz.

Bevallom, szóhoz sem jutottam. Valóban a legnagyobb ostobaságra számítottam, de ez minden várakozásomat messze túlszárnyalta.

– Hú, Elyas – mondtam, és még jobban gyűlöltem, mint már addig is. – Szívből köszönöm a pszichém tanulságos elemzését. Nagy hatással volt rám! Szeretnéd most az én véleményemet hallani rólad?

– Kérlek.

– Nos... – mondtam ugyanabban az arrogáns hangnemben, amelyet ő is alkalmazott. – Egy átkozottul rossz emberismerettel rendelkező seggfej vagy.

Anélkül, hogy akár csak egy pillanatra is abbahagyta volna a felfuvalkodott mosolygást, felvont szemöldökkel nézett rám. Nem vártam, hogy a nadrágjában zajlón kívül egyéb gondolkodási folyamatra is képes, ezért egyáltalán nem reméltem, hogy akárcsak egyetlen szótag is eljut hozzá abból, amit a fejéhez vágtam. Egy darabig mégis hallgatott, nyilvánvalóan nem tudta, mit feleljen.

Még soha életemben nem éreztem olyan megkönnyebbülést egy nyíló ajtó hangjára, mint abban a pillanatban.

Alex bevásárlótáskákkal megrakodva a nappaliba lépett, és teljesen elképedt, amikor Elyas mellett megpillantott engem a kanapén. – Már itt vagy? – hebegte.

– Igen – feleltem. – És ha nem akarsz egyke lenni, akkor lehetőleg gyorsan menjünk a szobádba. – Elyast egyetlen pillantásra sem méltattam tovább, és felálltam.